

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. A. H.**, zastoupen JUDr. Milanem Švábem, advokátem se sídlem náměstí Míru 48, Svitavy, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 2. 2013, č. j. 52 A 69/2012 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 13. 2. 2013, č. j. 52 A 69/2012 – 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice rozsudkem ze dne 13. 2. 2013, č. j. 52 A 69/2012 – 21, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 10. 2012, č. j. KrÚ 62762/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí obce Radiměř (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 10. 9. 2012, č. j. 495/2012, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace týkající se poskytnutí zvukového záznamu pořízeného na jednání zastupitelstva obce Radiměř dne 20. 3. 2012. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v obdobném skutkovém případě, v němž vystupoval stěžovatel ve stejném procesním postavení, již vyjádřil svůj právní názor, a to v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 52 A 12/2012 - 27. S ohledem na to, že krajský úřad z uvedeného rozsudku plně čerpal, krajský soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožnil. Poukázal na to, že veřejnost jednání zastupitelstva obce nelze zaměňovat s neomezenou možností šíření jakýchkoli záznamů z tohoto jednání, které by obsahovaly chráněné osobní údaje. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“),

občan obce, který dosáhl věku 18 let, má právo nahlížet do zápisu z jednání obce bez omezení, a tedy má možnost dostat se i k informacím, které by byl jinak povinný subjekt povinen poskytnout jen způsobem předvídaným zákonem č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Pokud však přepis zvukového záznamu do podoby zápisu není doslovný, má žadatel možnost dostat se ke zvukovému záznamu pouze pomocí institutu žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Podle ust. § 8a tohoto zákona jsou informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytovány povinným subjektem jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Obecná právní úprava ochrany osobnosti je obsažena v ust. § 12 odst. 1 o. z., podle kterého písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením. Podle odst. 2 citovaného ustanovení není svolení třeba, použijí-li se písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky nebo obrazové a zvukové záznamy k účelům úředním na základě zákona. Povinný subjekt využíval pořízeného zvukového záznamu k následnému zpracování pro zápis z jednání zastupitelstva. Jednalo se tedy o zpracování údajů na základě tzv. „úřední licence“ ve smyslu ust. § 12 odst. 2 o. z., kdy lze pořizovat a používat získané informace bez souhlasu dotčených osob k účelům úředním na základě zákona. Povinný subjekt však může užívat takto získané informace právě a jen v intencích zmíněné úřední licence, tedy pouze za účelem zpracování zápisu, nikoli k dalšímu rozšiřování. V případě žádosti o poskytnutí zvukového záznamu byl proto povinný subjekt povinen chránit zaznamenané osobní údaje či projevy osobní povahy a v případě, že neměl souhlas subjektu takových údajů s rozšiřováním záznamu, nebyl ani oprávněn takové údaje poskytnout. Samotná účast těchto subjektů na zasedání zastupitelstva nemůže být považována za automatický souhlas. Ze zvukového záznamu je v tomto případě nutné osobní údaje a další chráněné informace odstranit. Jelikož povinný subjekt nedisponoval takovými technickými prostředky, pomocí kterých by zvukový záznam anonymizoval, nezbylo mu než neposkytnout zvukový záznam jako celek.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že pokud na jednání zastupitelstva obce Radiměř dne 20. 3. 2012 zazněly osobní údaje fyzických osob, jež jsou na zvukovém záznamu zachyceny, jejich prezentace se vztahovala k majetkoprávním úkonům obce. Stěžovatel je přesvědčen, že na tento konkrétní případ se nevztahuje výluka z poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, protože zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce obsahuje informace o způsobu, kterým obec nakládá s obecním majetkem, resp. jakým způsobem v budoucnu míní s obecním majetkem naložit. V tomto smyslu považuje stěžovatel svůj požadavek na poskytnutí zvukového záznamu z jednání zastupitelstva povinného subjektu za zcela legitimní a zvukový záznam za jeden z prostředků, kterým by zajistil přezkoumatelnost úkonů a postupů zastupitelů jako osob ze zákona odpovědných za nakládání s veřejnými prostředky. Neexistenci povinnosti zvukový záznam pořizovat považuje stěžovatel za nerozhodnou a jeho poskytnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je ve spojení s čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) legitimní realizace občanského práva na informace. Nutnost práce se zvukovými záznamy vidí stěžovatel také v tom, že je toto jediná možnost jak ověřit, zda zápis z jednání zastupitelstva je dostatečně

pokračování

autentický a jako takový věrohodný. Zvukový záznam může být jediným prostředkem, kterým je možno zajistit kontrolu činnosti zastupitelů. Stěžovatel je přesvědčen, že při opakující se praxi zastupitelstva, kdy docházelo během každého jeho jednání k pořizování zvukových záznamů, nemůže být absence právní úpravy legitimním důvodem pro odepření předmětné informace. V tomto kontextu pak není ani namístě akceptovat tvrzení správních orgánů a krajského soudu, že potřeby občanské kontroly bezesbytku pokrývají oprávnění založená na ust. § 16 odst. 2 písm. e) zákona o obcích. Právě aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím je fakticky jediným právním prostředkem efektivní a účinné realizace přímé občanské kontroly veřejné moci. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č. j. 8 A 316/2011 - 47, který se zabýval otázkou pořizování zvukového záznamu z veřejného jednání zastupitelstva obce osobou odlišnou od úředních osob a konstatoval, že projevy soukromých osob se stávají součástí veřejného jednání a není důvod bránit pořízení celkového záznamu z veřejného jednání. Stěžovatel považuje za logické a přiléhavé vztáhnout citovaný rozsudek také na danou věc. Pokud je každá osoba, která je přítomna zasedání zastupitelstva obce, oprávněna pořizovat si pro své účely zvukový záznam z tohoto zasedání, pak stěžovatel nespatřuje racionální a právní důvod pro to, aby jemu, občanu obce Radiměř, bylo odpíráno poskytnutí zvukového záznamu ze zasedání zastupitelstva této obce v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, když by byl sám oprávněn si takový záznam pořídit. Proto se domnívá, že poskytnutí zvukového záznamu z jednání zastupitelstva obce v režimu citovaného zákona nelze považovat za neoprávněné zveřejnění osobních údajů, k jejichž ochraně lze aplikovat ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, subsidiárně pak zákon o ochraně osobních údajů, resp. občanský zákoník. Z důvodů výše uvedených stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém právním názoru a odkázal na své vyjádření k žalobě. Již ve svém rozhodnutí se zabýval primárním smyslem a účelem pořízení zvukového záznamu, kterým není kontrola autentičnosti zápisu ze strany veřejnosti, ale ze strany povinného subjektu, který je vyhotovitelem zápisu. Krajský úřad se navíc přesvědčil o tom, že zvukový záznam je velice nekvalitní a při přehrávání s běžně užívaným technickým vybavením je téměř nesrozumitelný. Nepopírá, že zvukový záznam může za jistých okolností být prostředkem kontroly správnosti zápisu z jednání zastupitelstva a zákonnosti činnosti orgánů obce. Má povahu veřejné listiny, u které je tímto presumována její správnost, pokud není dokázán opak. Takovým důkazem opaku může být právě zvukový či obrazový záznam, vyjádření zastupitelů, případně dalších osob účastných na jednáních apod. Podle názoru krajského úřadu je však vždy třeba dbát ochrany osobních, případně dalších, údajů. Krajský úřad je také přesvědčen, že povinný subjekt učinil dostatečně vstřícný krok směřující k poskytnutí informace, jelikož umožnil stěžovateli seznámit se s požadovaným záznamem. Povinnost pořídit zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce není zákonem stanovena, a pokud tak obec činí, je čistě její záležitostí, v jaké technické kvalitě, s jakým technickým vybavením, jakou stanoví dobu uchovávání jednotlivých záznamů a jaký je účel takového pořizování. Krajský soud se v tomto duchu vyjádřil již dvakrát, poprvé v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 52 A 12/2012 - 27, a podruhé v nyní projednávané věci. S ohledem na výše uvedené krajský úřad uzavřel, že zvukový záznam je informací podléhající zákonu o svobodném přístupu k informacím a v zásadě je možné takovou informaci poskytnout. Je

však třeba vždy přezkoumat obsah zvukového záznamu s ohledem na možný výskyt chráněných informací, které povinný subjekt pořídil na základě úřední licence, a v případě pozitivního výsledku požadovaný záznam anonymizovat, nebo, pokud to nebude možné, dostát povinnosti chránit osobní údaje a projevy osobní povahy a neposkytnout zvukový záznam jako celek. Co se týče rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č. j. 8 A 316/2011 - 47, krajský úřad odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se vypořádal s důvody, pro něž tento rozsudek nelze aplikovat na projednávaný případ. Krajský úřad je přesvědčen, že veřejný charakter jednání automaticky nezakládá absolutní veřejnost informací z tohoto zasedání, ale je třeba posoudit každou informaci individuálně podle jejího obsahu. Ze všech výše uvedených důvodů proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel podal dne 21. 3. 2012 žádost o poskytnutí zápisu ze zasedání zastupitelstva povinného subjektu konaného dne 20. 3. 2012 a zvukového záznamu pořízeného z tohoto zasedání. Sdělením povinného subjektu ze dne 3. 4. 2011 byl stěžovatel vyrozuměn, že zápis mu bude poskytnut dne 10. 4. 2012 v 9:00 h formou náhledu na obecním úřadě a zvukový záznam formou poslechu ve stejný čas na stejném místě. Dne 10. 4. 2012 požádal stěžovatel o předání zvukového záznamu do své dispozice tak, aby s touto informací mohl pracovat. Povinný subjekt rozhodl dne 23. 4. 2012 o neposkytnutí kopie zvukového záznamu a poukázal jednak na to, že obec jako správce a zpracovatel osobních údajů není schopna technicky zabezpečit zvukový záznam tak, aby byla poskytnuta ochrana proti jeho zneužití, a jednak na to, že zvukový záznam je zpracován pouze ve formě využitelné pro vyhotovení zápisu z jednání zastupitelstva obce. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém především namítal, že neexistuje zákonný a legitimní důvod pro odmítnutí poskytnutí jím požadované informace a povinný subjekt zneužívá a obchází právo, pokud nechce danou informaci poskytnout. Navíc namítal, že povinný subjekt neuvedl, z jakého konkrétního důvodu a ve vztahu k jakým konkrétním osobám by mělo dojít k porušení práva na ochranu osobnosti, pokud by byla požadovaná informace poskytnuta. V neposlední řadě poukázal na to, že tvrzení povinného subjektu, že nedisponuje prostředky k technickému zabezpečení zvukového záznamu, je právně irelevantní. Krajský úřad zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání. Povinný subjekt vydal dne 10. 9. 2012 nové rozhodnutí, ve kterém především zdůvodňoval, proč není technicky možné upravit zvukový záznam tak, aby jej mohl stěžovateli poskytnout. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 24. 9. 2012 stěžovatel odvolání. Krajský úřad napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

Právo na informace se řadí mezi politická práva jednotlivců. Jeho smyslem je kontrola činnosti veřejné správy. Cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonnosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonnosti

pokračování

navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008 - 67).

Podle ust. § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím patří mezi subjekty, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, i územní samosprávný celek.

Podle ust. § 3 citovaného zákona se za informaci považuje jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Pokud obec pořizuje zvukový záznam o jednání zastupitelstva na základě ust. § 12 odst. 2 o. z. (tzv. úřední licence), jeho obsahem je informace, která se vztahuje k působnosti povinného subjektu. Skutečnost, že tato informace je zachycena v podobě zvukového záznamu, a to pouze pro potřeby zápisu, je z hlediska poskytování informací irelevantní. Zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje nosiče, na jakém je informace zachycena. Zároveň je irelevantní, že je zvukový záznam pouze podkladem pro potřeby zápisu. Zákon o svobodném přístupu k informacím totiž nestanoví, že takové dokumenty nemusí či nemají být poskytovány. Nejvyšší správní soud se sice vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008 – 60, a na to krajský soud také poukazuje, tak, že „dikci „dokument (část jeho obsahu) na jakémkoli nosiči“ nelze zaměňovat s „jakýmkoli dokumentem“. V uvedeném případě se však jednalo o žádost o poskytnutí protokolu, který byl pracovní verzí konečného dokumentu. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „[p]oskytováním informací je především poskytování jejich obsahu (tedy zpravidla textu). Dle § 4 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informace poskytuje ve formátu dle obsahu žádosti. Stěžovatel v žádosti vysloveně požadoval jednak identifikaci protokolu a jednak tento protokol poskytnout; předmětný protokol, tak jak stěžovatel požadoval, neexistoval, existovala pouze jeho "pracovní" verze; která obsahovala informace v takovém stavu, že předmětná listina nemohla být použita jako výstupní materiál při prováděné kontrole, resp. na základě tohoto dokumentu nebyla nebo nemohla být kontrola uzavřena a byla zrušena“. Odkaz krajského soudu na tento rozsudek je nepřipadný, protože v dané věci stěžovatel žádal výslovně o zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce, který nesporně existoval a u něhož se nejednalo o jeho pracovní verzi, kterou by bylo nutno jakkoliv dopracovávat. Není-li zápis doslovným přepisem zvukového záznamu, má žadatel právo požadovat tento záznam, který obsahuje více informací. Je tedy logické, že existuje-li zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce, bude žadatel, který se zajímá o toto jednání, žádat o poskytnutí informace o obsahu jednání právě v podobě zvukového záznamu. Žádal-li tedy stěžovatel podle zákona o svobodném přístupu k informacím o zvukový záznam z jednání zastupitelstva obce, povinný subjekt mu byl povinen informaci v této formě poskytnout.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že při poskytování informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné vzít v potaz ust. § 8a citovaného zákona, které stanoví, že povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Citované ustanovení je jednak konkretizací ústavně zaručeného práva na soukromí a jednak vyjadřuje, jakým způsobem

se má možný střet mezi tímto právem a ústavně zaručeným právem na informace řešit. Povinný subjekt, který pořizuje zvukový záznam z jednání zastupitelstva, kde jsou zmiňovány i osobní údaje, se stává správcem osobních údajů a jako takový může zpracovávat osobní údaje, pokud k tomu dá osoba, o kterou se jedná, souhlas (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů). Nedá-li takový souhlas, je nutno chránit její osobní údaje, ledaže by citovaný zákon v konkrétním případě výslovně zpracování umožňoval i bez souhlasu. Zákon o svobodném přístupu k informacím ochranu osobních údajů pro určité účely výrazně omezuje, např. jedná-li se o osobu, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky (§ 8b citovaného zákona). V daném případě pořizoval povinný subjekt zvukový záznam z jednání zastupitelstva, aby jej mohl následně použít k vyhotovení písemného zápisu, který je povinen vyhotovit do 10 dnů ode dne zasedání zastupitelstva obce (§ 95 odst. 1 a 2 zákona o obcích). To lze podřadit pod ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, který stanoví, že bez souhlasu může správce údajů zpracovávat osobní údaje, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti. Povinný subjekt tak může zpracovat osobní údaje ze zvukového záznamu k pořízení zápisu, nemůže s nimi však jinak nakládat, např. je zveřejňovat. Na tom nic nemění ani skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny na veřejném zasedání zastupitelstva. I přes zveřejnění totiž zůstávají nadále osobními údaji chráněnými zákonem o ochraně osobních údajů.

Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že pokud zvukový záznam obsahoval chráněné osobní údaje a povinný subjekt nedisponoval takovými technickými prostředky, pomocí kterých by zvukový záznam anonymizoval, nezbylo mu nic jiného, než neposkytnout zvukový záznam jako celek. Nejvyšší správní soud se k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 – 75, tak, že *„podle ust. § 12 informačního zákona nemůže být důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale toliko důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelné.“*

Tento závěr lze aplikovat i v dané věci. Jak již bylo uvedeno, zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena, tedy zda se jedná o listinu či zvukový, popř. obrazový, záznam. Povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, zákon o svobodném přístupu k informacím mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 citovaného zákona). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně anonymizace. I v tomto případě musí povinný subjekt dostát podmínkám stanoveným v ust. § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy pokud bude za poskytnutí informace v anonymizované podobě požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady stěžovateli před poskytnutím informace. Z

pokračování

oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je pak podmíněno zaplacením požadované úhrady. Stěžovatel se tak může rozhodnout, zda informaci za konkrétně vyčíslenou částku opravdu chce či nikoliv.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu